

Soc una nou

BEATRIZ OSÉS

Il·lustracions de Jordi Sempere

PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA
INFANTIL

Soc una nou

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

edebé

BEATRIZ OSÉS

Soc una nou

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

edebé

Obra guanyadora del Premi Edebé de Literatura Infantil segons el veredict del jurat format per: Teresa Colomer, Ángeles González-Sinde, Toni Iturbe, Roberto Santiago i Vicenç Villatoro.

Títol original: *Soy una nuez*

© Text: Beatriz Osés, 2018

© Il·lustracions: Jordi Sempere, 2018

© Traducció: Elisenda Vergés-Bó

© Ed. Cat.: Edebé, 2018

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia

Disseny de coberta: Book & Look

Primera edició, març 2018

ISBN: 978-84-683-3458-5

Dipòsit legal: B. 2612-2018

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)..

Als qui busquen un lloc

Un cas insòlit

El jutge Bruno Panatta es va repenjar sobre els colzes i el va observar molt atentament.

—Com et dius?

El nen gairebé no es va atrevir a aixecar els ulls de terra.

—Nou —va respondre amb un fil de veu.

—Disculpa? —l'home el va contemplar sorprès per damunt de les seves ulleres petites i rodones.

—Soc una nou —va repetir, convençut, tot alçant la mirada.

—Em sembla que no m’has entès —va dir el jutge armant-se de paciència—. T’he preguntat qui ets.

—Senyoria, si m’ho permet, crec que el meu client sí que l’ha entès i ha respost la seva pregunta —el va corregir la senyora Marinetti tot posant-se dempeus.

—Lletrada, no em doni lliçons —va replicar, ofès, mentre s’apartava un tirabuixó de la perruca blanca que se li havia ficat al nas—. Sé perfectament que no estic parlant amb una fruita seca.

L’advocada es va asseure i va restar en silenci.

—Com et dius, fill? —es va interessar el jutge reprenent l’interrogatori.

—Nou —va insistir.

—Sant Tornem-hi, és que avui tothom

s'ha tornat boig? —va protestar clavant un cop de martell a la taula.

—El meu client és una nou —va recalcar la Rossana Marinetti fent cas omís de l'enuig d'en Panatta.

—I jo, un pistatxo! —va contraatacar el magistrat, furiós—. Miri, lletrada, no sé què li passa aquest matí. Si m'ho permet, avui està molt estranya i aquest cas, sens dubte, és absurd. Mai, en tota la meva vida, l'havia vist comportar-se així.

La dona es va fixar en les puntes dels seus botins vermells de taló alt, que sobresortien per sota la taula. En Bruno Panatta tenia raó. L'advocada se sentia diferent, i el més curiós era que li importava un rave.

—Quants anys fa que ens coneixem?
—li va tirar en cara el jutge.

—Trenta-dos, Senyoria.

—Bé, doncs en trenta-dos anys no recordo haver-la vist actuar d'una manera tan surrealista. Sap que tinc ganes de jubilar-me i ve aquí a prendre'm el pèl. Amb quin dret?

—No faig broma, Senyoria.

—On vol anar a parar?

—Aquest nen, legalment, és una nou
—va afirmar, rotunda, mentre mirava el seu client.

—Només em faltava sentir això, advocada! Aquesta serà la seva línia de defensa? «El meu client és una nou» —la va imitar en to burleta—. Amb aquest argument, el fiscal —va dir apuntant amb el martell un home esprimatxat i vestit de negre que havia estat tota aquella estona en silenci— la destruirà sense compassió.

—Doncs serà el primer judici que perdo en aquesta sala —va respondre la Mari-netti encreuant els braços davant del pit.

El jutge va callar. Sabia per experiència que aquella dona era un autèntic tanc judicial, amb una memòria prodigiosa i un extraordinari coneixement de les lleis. I doncs, havia perdut la xaveta? Presentar el seu defensat com una nou no semblava una bona estratègia. Tot i que, és clar, tractant-se d'ella, qualsevol cosa podia passar.

—D'acord, lletrada. Comenci l'exposició —li va ordenar—. Reconec que estic ne-guitós.

Un jutge al·lucinat

La Rossana Marinetti es va aixecar de la cadira i va contemplar el nen que hi havia assegut al seu costat.

—Legalment, a tots els efectes, el meu client és una nou —va assegurar, convençuda.

—Protesto, Senyoria! —va exclamar el fiscal.

—Expliqui's, advocada, i no m'esgoti la poca paciència que em queda —va dir el jutge—. Si us plau, li prego que vagi al gra.

—Així ho faré, Senyoria —va respondre alhora que començava a caminar per la sala amb els botins vermells—. Segons

l'article 564 de la Llei de propietat privada de 1879, s'estableix que qualsevol fruit d'un arbre que caigui en una finca particular pertanyerà a l'amo d'aquesta propietat.

—I? —va inquirir el jutge.

I mentre formulava aquella pregunta, el jutge no podia deixar de fixar-se en els botins de l'advocada. Què feia la Marinetti amb uns botins vermells quan acostumava a vestir tota de negre o gris?

—No l'entenc —va insistir apartant la mirada de les sabates.

—Aquest nen —va prosseguir ella— va caure d'una noguera que, casualment, és al meu jardí. Per tant, conforme a la llei, s'ha de quedar a la meua propietat.

—Protesto, Senyoria! —va cridar el fiscal—. Aquest nen és orfe i ha de tornar

com més aviat millor al centre d'acollida.

—Què pretén, lletrada? —va preguntar el jutge, mogut per la curiositat.

—Conforme a la llei, tots els fruits que caiguin al meu jardí em pertanyen —va respondre ella.

—Protesto, Senyoria! —va bramar el fiscal—. Aquesta dona està sonada!

El jutge la va mirar apenat. Sí, qualsevol diria que estava com una cabra.

—Lletrada, es podria acostar un moment a l'estrada? —li va ordenar en Bruno Panatta i, tot i seguit perquè ningú més pogués sentir-lo, va xiuxieujar—: Pel seu bé espero que presenti alguna cosa més en la seva defensa. Per contra, hauré de donar la raó al fiscal. Vol afegir res més?

La lletrada va aclarir la veu i va mirar desafiadorament el fiscal.

—M'agradaria cridar el primer testimoni, Senyoria.

El senyor Panatta es va quedar bocabadat. El primer testimoni? Testimoni de què? Es va arreglar la perruca blanca, que se li havia decantat en inclinar-se per parlar amb ella i va arrufar la cella. Què devia estar tramant, la Marinetti?

—Protesto! —va replicar el fiscal.

—Advocada, ens hauria d'haver informat amb antelació d'aquest tema —li va recriminar el jutge.

—Senyoria —va murmurar ella com en secret—, no vaig saber que declararien fins ahir a la nit.

El jutge va sospirar, resignat.

—Quants n’ha aconseguit que testifiquin a favor de la seva «nou»?

—Uns quants... —va abaixar la veu per evitar que la resta de la sala la sentís.

—Podria ser més concreta, advocada?

Ella se li va acostar encara més a l’orella. El jutge, en sentir el nombre, va alçar les celles, espantat. D’on havien sortit, aquells testimonis d’última hora? I quins artificis havia fet servir la Marinetti perquè acudissin al judici?

Marinetti

Em dic Rossana. Però tothom em coneix com la «implacable advocada Marinetti». En els últims anys, després de la mort dels meus pares, he denunciat gairebé tot el veïnat. Des d'aleshores, porto roba i sabates negres. De vegades, de color gris fosc. Així ho vaig fer fins que uns misteriosos botins vermells van aparèixer a la meva habitació, a terra, al costat del llit.

Em vaig preguntar com devien haver arribat fins allà. Qui me'ls havia regalat? I com havia entrat a casa meva aquella

persona? «Violació de domicili», vaig pensar gratant-me el nas. Sens dubte, es tractava d'un delictes tan greu que es mereixia una denúncia en tota regla. Però a qui havia de denunciar? El meu veí, el sabater, ni tan sols em saludava des que li vaig guanyar un judici per equivocar-se repetides vegades amb les bosses de reciclatge. Ell va al·legar que era daltònic, que confonia els colors. Però ni el jutge ni jo ens ho vam empassar. A qui acusaria sense proves? I, a més, per què havia d'avisar la policia si una cosa tan bonica havia aparegut a la meva habitació?

Perquè he de confessar que els botins vermells em van captivar a l'instant. Emetien una llúissor preciosa. Em recor-

daven unes botes de pluja que m'havia regalat la mare quan era petita. I gairebé sense adonar-me'n, me'ls vaig posar i em vaig lligar els llargs cordons, i vaig comprovar atònita que coincidien amb el meu número de peu. Els vaig observar sense saber-me'n avenir i se'm va escapar una rialla nerviosa. Feia uns quants anys que no reia. Però aquell no va ser ni el primer ni l'últim dels meravellosos esdeveniments que van passar a casa meva durant algunes setmanes. I, en cap moment, vaig pensar a denunciar-los perquè estava encantada amb tot allò.

L'opinió del botànic

El primer testimoni de la Marinetti era un home amb les celles espesses i una barba embullada que li creixia al voltant del rostre i li donava un cert aspecte de científic boig.

—Senyor William Peterson, podria explicar-nos a què es dedica? —va preguntar l'advocada.

—Soc botànic —va respondre l'interrogat.

—Es considera un bon botànic?

—Bé, vaig ser un dels primers de la meua promoció a la Universitat de Glasgow.